

IC 1629/15

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 2 lutego 2016 roku

Sąd Rejonowy w Bielsku Podlaskim I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: **SSR Jacek Stypułkowski**

Protokolant: **Agnieszka Konczerewicz**

po rozpoznaniu w dniu 19 stycznia 2016 roku w Bielsku Podlaskim na rozprawie

sprawy z powództwa A. G.

przeciwko (...) SA w W.

o zapłatę

I Zasądza od pozwanego (...) SA w W. na rzecz powoda A. G. kwotę 5000 zł (pięć tysięcy złotych) z odsetkami ustawowymi w wysokości 8 % w stosunku rocznym od dnia 12 maja 2015 roku do dnia 31 grudnia 2015 roku oraz z odsetkami ustawowymi jak za opóźnienie liczonymi od dnia 1 stycznia 2016 roku do dnia zapłaty.

II Oddala powództwo w pozostałym zakresie.

III Zasądza od powoda A. G. na rzecz pozwanego (...) SA w W. kwotę 402,68 zł tytułem zwrotu części kosztów procesu.

IV Nakazuje pobrać do Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w B. P.od:

1. powoda A. G. – z zasądzonych w pkt I świadczenia – kwotę 149,98 zł,
2. pozwanego (...) SA w W. kwotę 250,02 zł,

tytułem brakujących kosztów sądowych.

IC 1629/15

UZASADNIENIE

Powód A. G. wnosił o zasądzenie od pozwanego (...) SA w W. kwoty 12 000 zł, z ustawowymi odsetkami od dnia 12 maja 2015 roku do dnia zapłaty. Wnosił również o zasądzenie od pozwanego kosztów procesu.

Pozwany (...) SA w W. wnosił o oddalenie powództwa i zasądzenie od powoda kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd ustalił i zważył, co następuje:

Dnia 9 września 2003 roku, w miejscowości K., gmina S. doszło do wypadku drogowego, w wyniku którego pasażerka jednego z pojazdów K. W. (1) (babcia powoda) doznała obrażeń ciała w postaci stłuczenia powłok zewnętrznych, stłuczenia klatki piersiowej ze złamaniami żeber i złamania kości przedramienia prawego. Po wypadku poszkodowana

została odwieziona do szpitala w S., gdzie przebywała do chwili swej śmierci w dniu 19 października 2003 roku. Przyczyną zgonu były obrażenia jakich doznała oraz obustronne odoskrzelowe zapalenie płuc i odleżyny.

Winny zdarzenia drogowego, w wyniku którego obrażeń doznała K. W. (1) został uznany A. K., kierujący samochodem ciężarowym marki S., który zderzył się z samochodem osobowym marki L., który podróżowała K. W. (1). Kierujący samochodem ciężarowym za swój czyn został skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w B.z dnia 18 kwietnia 2005 roku w sprawie (...) (k.12-13).

Pojazd, którym kierował sprawca w chwili wypadku objęty był ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej pozwanego (...) SA (okoliczność niesporna).

Powód występował do pozwanego z żądaniem zapłaty zadośćuczynienia z tytułu śmierci swojej babci K. W. (1), jednakże pozwany zakład ubezpieczeń nie uznając roszczeń za zasadne w dniu 11 maja 2015 roku odmówił wypłaty świadczenia (akta szkodowe w załączeniu).

Powód uzasadniając swe żądanie zapłaty zadośćuczynienia wskazywał (k.2-9, 57-59), że śmierć babci spowodowała ogromną pustkę w jego życiu. Podnosił, że babcia była dla niego jedną z najbliższych w życiu osób, bowiem pod nieobecność matki wychowywała go i była dla niego najbliższym członkiem rodziny. Powód podkreślał, że ma ogromne poczucie krzywdy i żal, że jego ukochana babcia nie może być świadkiem jego sukcesów, nie może obserwować swoich dorastających prawnuków i cieszyć się ze szczęścia rodzinnego wnuka. Wskazywał, że utracił bezpowrotnie możliwość przebywania z nią przy okazji różnorodnych zdarzeń życiowych.

Pozwany (...) SA w W. wnosząc o oddalenie powództwa podnosił (k.41-43), że dobro osobiste w postaci więzi rodzinnej nie przysługuje wszystkim członkom rodziny –uznanie jego istnienia jest uzależnione od układu stosunków panującego pomiędzy zmarłym a dochodzącym zadośćuczynienia. Dobra osobiste to wartości indywidualne, zakres tego dobra, jego natężenie będzie zależało od faktycznych i emocjonalnych relacji zgłaszającego roszczenie o zadośćuczynienie. Reakcje na śmierć osoby bliskiej mogą mieć różny zakres u każdego człowieka, wynikające z roli i znaczenia osoby zmarłej dla niego, indywidualnego odbioru wydarzeń, kondycji psychicznej itp. Naruszenie dóbr osobistych nie wynika z samego faktu śmierci. Konieczne jest wykazanie rodzaju naruszonego dobra, charakteru naruszenia i jego traumatycznych skutków w życiu. Zdaniem pozwanego, nawet gdyby podzielić pogląd powoda, że wnuk należy do kręgu osób bliskich uprawnionych do zadośćuczynienia po śmierci babci oraz że doszło do naruszenia jego dóbr osobistych przez utratę więzi rodzinnej z babcią, to zasadności roszczenia nie można zakładać przez sam fakt, że do takich okoliczności doszło. Nie każde bowiem naruszenie dobra osobistego prowadzi do powstania obowiązku rekompensaty w postaci zapłaty zadośćuczynienia. Pozwany kwestionował wysokość żądania powoda wskazując, że jest ono nadmierne oraz kwestionował datę wymagalności roszczenia wskazując, że odsetki winny być zasądzone od daty wydania orzeczenia o przyznaniu zadośćuczynienia.

Zgodnie z treścią art. 822 kc przez umowę ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciel zobowiązuje się do zapłacenia określonego w umowie odszkodowania za szkody wyrządzone osobom trzecim względem, których odpowiedzialność za szkodę ponosi ubezpieczający albo osoba, na rzecz której zostaje zawarta umowa ubezpieczenia. Ubezpieczyciel ponosi odpowiedzialność za szkodę w takim zakresie, w jakim ponosi ją sam ubezpieczający (ubezpieczony). Stosownie, bowiem do treści art. 34 ust. 1 oraz 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (t.j. Dz. U. z 2013 roku, poz. 392 ze zm.) z ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych przysługuje odszkodowanie, jeżeli posiadacz lub kierujący pojazdem mechanicznym są obowiązani do odszkodowania za wyrządzoną w związku z ruchem tego pojazdu szkodę, będącą następstwem śmierci, uszkodzenia ciała, rozstroju zdrowia bądź też utraty, zniszczenia lub uszkodzenia mienia. Odszkodowanie ustala się i wypłaca w granicach odpowiedzialności cywilnej posiadacza lub kierującego pojazdem mechanicznym, najwyżej jednak do ustalonej w umowie ubezpieczenia sumy gwarancyjnej.

Zgodnie z kolei z treścią art. 446 § 4 kc Sąd może przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego odpowiednią sumę tytułem zadośćuczynienia pieniężnego za doznaną krzywdę. Przepis ten jednak ma zastosowanie tylko do zdarzeń,

które nastąpiły po dniu 3 sierpnia 2008 roku. Nowelizacja Kodeksu cywilnego wprowadzająca zadośćuczynienie za śmierć członka najbliższej rodziny była poprzedzona dyskusją w doktrynie i orzecznictwie na temat potrzeby kompensacji nie tylko za szkody materialne, ale i cierpienia psychiczne. Dokonywano tego przez szeroką wykładnię pojęcia „sytuacji życiowej” z art. 446 § 3 kc, jak i zastosowanie art. 448 kc, zasądzając zadośćuczynienia za naruszenie dobra osobistego, jakim jest więź łącząca osoby bliskie, a nawet pojawiły się orzeczenia, w których wskazywano, że rozstrój zdrowia psychicznego będący następstwem utraty osoby najbliższej daje podstawę do roszczenia o zadośćuczynienie dla osób nie uczestniczących bezpośrednio w wypadku. Z uwagi na to, że w przedmiotowej sprawie śmierć babci powoda nastąpiła przed dniem 3 sierpnia 2008 roku, wskazany przepis art. 446 § 4 kc nie ma w niej zastosowania.

Zagadnienie tego czy osobom, których bliscy ponieśli śmierć przed dniem 3 sierpnia 2008 roku służy roszczenie o zadośćuczynienie w orzecznictwie zarówno Sądu Najwyższego, jak też i sądów apelacyjnych została już pozytywnie rozstrzygnięta i pogląd ten jest powszechnie akceptowany. Podstawą prawną żądania może być jedynie art. 24 § 1 kc w zw. z art. 448 kc. Aktualna linia orzecnicza Sądu Najwyższego potwierdza możliwość jej zastosowania do stanów, które wystąpiły przed wejściem w życie § 4 art. 446 kc. Sąd Najwyższy w uchwale z dnia 13 lipca 2011 roku, wydanej w sprawie o sygn. akt III CZP 32/11 (LEX nr 950584) uznał, że Sąd może przyznać najbliższemu członkowi rodziny zmarłego zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę na podstawie art. 448 kc w zw. z art. 24 § 1 kc, także wtedy, gdy śmierć nastąpiła przed dniem 3 sierpnia 2008 roku wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia. Także w uchwale z dnia 22 października 2010 roku wydanej w sprawie sygn. akt III CZP 76/10 Sąd Najwyższy wskazał, że najbliższemu członkowi rodziny zmarłego przysługuje na podstawie art. 448 kc w związku z art. 24 § 1 kc zadośćuczynienie pieniężne za doznaną krzywdę, gdy śmierć nastąpiła na skutek deliktu, który miał miejsce przed dniem 3 sierpnia 2008 roku. Na potwierdzenie powszechności tego poglądu prawnego warto przytoczyć również stanowisko Sąd Apelacyjny w Łodzi, który w wyroku z dnia 9 stycznia 2014 roku wydanym w sprawie sygn. akt I ACa 459/13 wskazał, że wprowadzenie art. 446 § 4 kc nie powinno być rozumiane w ten sposób, że w dotychczasowym stanie prawnym art. 448 kc nie mógł stanowić podstawy przyznania zadośćuczynienia za śmierć osoby bliskiej. Takie stwierdzenie oznaczałoby, że chwila, w której zaszło zdarzenie będące źródłem szkody, decydująca - zgodnie z wyborem ustawodawcy - o możliwości zastosowania art. 446 § 4 kc, rozstrzygałaby definitywnie o istnieniu lub braku istnienia uprawnienia do uzyskania zadośćuczynienia za krzywdę spowodowaną śmiercią osoby bliskiej, bez względu na rodzaj tej krzywdy. Prowadziłoby to do radykalnego zróżnicowania sytuacji osób, które doznały krzywdy o podobnym charakterze, nawet w krótkich odstępach czasu, co jest trudne do zaakceptowania. Podobnie Sąd Apelacyjny w Lublinie w wyroku z dnia 23 maja 2013 roku wydanym w sprawie I ACa 117/13 wskazał, że osoba dochodząca zadośćuczynienia za spowodowanie śmierci osoby najbliższej nie jest poszkodowana jedynie pośrednio. Nie może być kwestionowane, że ten sam czyn niedozwolony może wyrządzać krzywdę różnym osobom, źródłem krzywdy jest zatem czyn niedozwolony, którego następstwem jest śmierć. Krzywdą wyrządzoną zmarłemu jest utrata życia, dla osób mu bliskich zaś jest to naruszenie dobra osobistego poprzez zerwanie więzi emocjonalnej, szczególnie bliskiej w relacjach rodzinnych. Również osoba dochodząca ochrony na podstawie art. 448 kc może być poszkodowana bezpośrednio i dochodzić naprawienia własnej krzywdy, doznanej poprzez naruszenie jej własnego dobra osobistego. Odpowiedzialność ubezpieczyciela obejmuje także szkody będące bezpośrednią konsekwencją śmierci poszkodowanego w sferze praw jego najbliższych i to niezależnie od tego, czy podstawę roszczenia stanowią przepisy art. 446 kc czy też art. 448 kc w zw. z art. 24 § 1 kc. Z punktu widzenia zasad odpowiedzialności ubezpieczyciela zróżnicowanie tych podstaw prawnych nie ma znaczenia.

Również treść art. 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych nie wyłącza odpowiedzialności odszkodowawczej zakładu ubezpieczeń za naruszenie dóbr osobistych członków rodziny poszkodowanego w wypadku opartej na przepisie art. 448 kc. W uchwale z dnia 20 grudnia 2012 roku, wydanej w sprawie sygn. akt III CZP 93/12, Sąd Najwyższy wskazał, iż artykuł 34 ust. 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 roku o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych - w brzmieniu sprzed 11 lutego 2012 roku - nie wyłączał z zakresu ochrony ubezpieczeniowej zadośćuczynienia za krzywdę osoby, wobec której ubezpieczony ponosił odpowiedzialność na podstawie art. 448 kc. Orzeczenie to (podobnie jak uchwała

SN z dnia 7 listopada 2012 roku, III CZP 67/12, dotycząca przepisu § 10 ust. 1 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24 marca 2000 roku w sprawie ogólnych warunków ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem tych pojazdów o tożsamej treści jak w/w art. 34 ust. 1 cyt. ustawy) przesądza istnienie odpowiedzialności odszkodowawczej ubezpieczyciela za szkodę, której następstwem jest śmierć poszkodowanych, powodującą jednocześnie naruszenie dóbr osobistych bliskich zmarłych, a w okolicznościach sprawy małżonka zmarłego. Skoro, zatem szkoda, której następstwem jest śmierć, jest objęta odpowiedzialnością sprawcy szkody, a tym samym ubezpieczyciela, nie ma jakichkolwiek podstaw do wyłączenia jego odpowiedzialności. Jak bowiem wskazał Sąd Najwyższy skutkiem nowelizacji art. 446 kc polegającej na wprowadzeniu przepisu § 4 tego artykułu jest możliwość dochodzenia przez członków rodziny zmarłego zadośćuczynienia obecnie zarówno na podstawie art. 446 § 4 kc, jak i art. 448 kc, z tym że na podstawie art. 446 kc jest to prostsze ze względu na ułatwienia dowodowe. Przed nowelizacją jedyną podstawę roszczenia o zadośćuczynienie stanowił art. 448 kc, zarówno dla najbliższych członków rodziny zmarłego, jak i dla innych podmiotów (por. uzasadnienie wyroku SN sygn. III CZP 32/11). Wprowadzenie art. 446 § 4 kc doprowadziło, bowiem jedynie do zmiany w sposobie realizacji roszczenia przez skonkretyzowanie osób uprawnionych do jego dochodzenia oraz przesłanek jego stosowania. Pozostaje to bez wpływu na ocenę istnienia podstaw odpowiedzialności z tytułu obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej ubezpieczyciela.

W świetle wskazanej wyżej oceny zasadność dochodzenia zadośćuczynienia pieniężnego na podstawie art. 448 kc w wyniku naruszenia dóbr osobistych także wtedy, gdy śmierć nastąpiła przed dniem 3 sierpnia 2008 roku wskutek uszkodzenia ciała lub wywołania rozstroju zdrowia, znajduje swoje prawne uzasadnienie.

Wobec ustalenia dopuszczalności dochodzenia zadośćuczynienia w przedmiotowej sprawie w dalszej kolejności kwestią wymagającą rozstrzygnięcia była zarówno odpowiedzialność pozwanego co do zasady, jak i wysokość należnego powodowi zadośćuczynienia za doznaną krzywdę spowodowaną śmiercią członka rodziny.

Pozwany swej odpowiedzialności co do zasady w niniejszym procesie nie przyznał, mimo że w toku postępowania likwidacyjnego innym członkom rodziny K. W. (1) świadczenia wypłacił. Koniecznym zatem było ustalenie, czy skutek w postaci śmierci K. W. (1) był następstwem zawinionego działania kierującego pojazdem marki S., który w chwili wypadku z dnia 9 września 2003 roku objęty był ubezpieczeniem odpowiedzialności cywilnej pozwanego.

Kierowca tego pojazdu został uznany winnym naruszenia zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym, którego skutkiem były uszkodzenia ciała K. W. (1) (wyrok w sprawie (...) – k.12-13). Sąd nie przypisał kierującemu skutku w postaci śmierci babci powoda, aczkolwiek materiał dowodowy zgromadzony w aktach sprawy karnej (...), w szczególności opinie sądowo – lekarskie biegłych z zakresu medycyny sądowej (k.67-69 i k.107 tych akt) dają podstawy do uznania, że pozwany ponosi odpowiedzialność za skutki wywołane śmiercią K. W. (1) (art. 361 §1 kc).

Otóż z opinii tych wynika, że istnieje pośredni (lecz nie ekwiwalentny, który pozwoliłby na przypisanie sprawcy winy w ujęciu prawnokarnym) związek przyczynowo – skutkowy w takim rozumieniu, że gdyby nie doszło do wypadku i obrażeń ciała, zwłaszcza klatki piersiowej, zgon K. W. (1) nie nastąpiłby, lub nastąpił w innym czasie. Obrażenia ciała jakich doznała doprowadziły do unieruchomienia i spowodowały wystąpienie powikłań – odleżyn i odoskrzelowego zapalenia płuc, które stały się bezpośrednią przyczyną śmierci K. W. (1).

Tak więc nie budziło wątpliwości Sądu, że to pozwany w oparciu o przepis art. 822 § 1 kc ponosi odpowiedzialność za skutki powstałe wskutek śmierci K. W. (1).

Zdaniem Sądu materiał dowodowy przedstawiony do oceny daje podstawy do stwierdzenia, że powód wskutek śmierci swojej babci doznał krzywdy.

Zarówno zeznania powoda (k.57-59), jak i zeznania przesłuchanych w sprawie świadków (L. W. – k.58, A. Ł. – k.58v-59 i K. G. – k. 59) przekonują, że pomiędzy powodem a K. W. (1) istniała silna więź. Wynikała ona z tego, że powód (a także jego brat K.) w dzieciństwie byli przez babcię wychowywani, bowiem ich matka wyjechała na kilka lat. Powód nawet jako osoba dorosła utrzymywał z K. W. (1) bliskie relacje. Często do niej chodził, pomagał w różnych

pracach domowych, wspólnie spędzali święta i uroczystości rodzinne. Babcia stanowiła dla powoda istotne wsparcie w codziennym życiu, także materialne. Powód w sposób intensywny przeżył śmierci bliskiej mu osoby, często (co tydzień) odwiedza jej grób.

Z relacji L. W. wynika, że powód po śmierci babci nie mógł znaleźć sobie miejsca, często bolała go głowa, nie mógł uwierzyć że babcia umarła. Świadek K. G. zeznał natomiast, że babcia i dziadek mieli bardzo duży wpływ na wychowanie jego i powoda, ponieważ to oni ich wszystkiego nauczyli.

Niewątpliwie śmierć K. W. (1) spowodowała naruszenie dóbr osobistych powoda. Dobra jakie zostały naruszone to przede wszystkim prawo do życia w rodzinie. Śmierć bliskiej mu osoby spowodowała ból, jak też poczucie straty z powodu przedwczesnej (K. W. (1) w chwili śmierci miała 69 lat) utraty członka rodziny. Bliskość jaka łączyła powoda i jego babcię została w gwałtowny sposób przerwana, co wywołało wstrząs psychiczny i poczucie pustki. Okoliczności sprawy wskazują na to, że powód długo nie mógł pogodzić się ze stratą osoby bliskiej. Kontakt z nią rekompensował wizytami na cmentarzu.

Nie budziło wątpliwości Sądu również to, że to naruszenie dóbr osobistych powoda zasługuje na rekompensatę poprzez stosowne zadośćuczynienie. Przedmiotem rozważań Sądu była zatem wysokość odpowiedniego zadośćuczynienia.

Oceniając żądanie zadośćuczynienia, oparte na art. 448 kc wskazać należy, że ustawodawca nie sprecyzował kryteriów jego ustalania, pozostawiając w tym zakresie swobodę sądowi orzekającemu. Wskazać należy, że zadośćuczynienie jest roszczeniem o charakterze ściśle niemajątkowym mającym za zadanie kompensatę doznanej krzywdy, a zatem nie powinno ono mieć na celu wyrównania strat poniesionych przez członków najbliższej rodziny zmarłego, lecz ma pomóc dostosować się do nowej rzeczywistości. Ma także na celu złagodzenie cierpienia wywołanego utratą osoby bliskiej. Okoliczności wpływające na wysokość tego świadczenia to między innymi: dramatyzm doznań osób bliskich zmarłego, poczucie osamotnienia, cierpienia moralne i wstrząs psychiczny wywołany śmiercią osoby najbliższej, rola jaką w rodzinie pełniła osoba zmarłego, charakter i rodzaj zaburzeń w prawidłowym funkcjonowaniu pozostałych członków rodziny, stopień w jakim pozostali członkowie będą umieli odnaleźć się w nowej rzeczywistości i na ile zdolni są zaakceptować obecny stan rzeczy, skorzystanie z pomocy fachowej w czasie radzenia sobie w tej trudnej sytuacji, proces leczenia doznanej traumy mający na celu pomoc w odbudowie struktury rodziny i przywrócenie znaczenia każdego z jej członków.

Pomocniczo, pewnych wskazówek, co do kryteriów ustalania zadośćuczynienia dostarcza uzasadnienie nowelizacji kodeksu cywilnego wprowadzającej przepis art. 446 § 4 kc. Wskazano w nim m.in., że skoro zadośćuczynienie istnieje w sytuacji naruszenia dóbr osobistych, o których mowa w art. 23 kc, to tym bardziej taka możliwość powinna istnieć w przypadku śmierci osoby bliskiej, co w istotny sposób narusza sferę psychicznych odczuć jednostki. Dlatego uzasadniony jest wniosek, że polskie prawo idzie śladem tych systemów prawa cywilnego, których zasadniczym przedmiotem zainteresowania i ochrony jest człowiek i jego przeżycia psychiczne, a nie tylko majątek. Skoro zaś kodeks cywilny zawęży grupę osób, które mogą otrzymać zadośćuczynienie za śmierć, wyłącznie do członków najbliższej rodziny, tym samym zadośćuczynienie ma kompensować nie tyle doznany ból spowodowany śmiercią osoby bliskiej, lecz przedwczesną utratę członka rodziny. Dobrem osobistym, którego naruszenie wymaga rekompensaty, jest zatem prawo do życia w rodzinie.

W orzecznictwie sądowym i doktrynie zostały wypracowane kryteria ustalania zadośćuczynienia pieniężnego za naruszenie dóbr osobistych (art. 23 i art. 24 w zw. z art. 448 kc). Sąd orzekając w przedmiocie takiego żądania musi wziąć pod uwagę kompensacyjny charakter zadośćuczynienia i rodzaj naruszonego dobra - ciężar gatunkowy poszczególnych dóbr osobistych nie jest bowiem jednakowy i nie wszystkie dobra osobiste zasługują na jednakowy poziom ochrony za pomocą środków o charakterze majątkowym. Ponadto, sąd musi zbadać nasilenie złej woli sprawcy oraz celowość zastosowania tego środka. Przekłada się to zarówno na możliwość zasądzenia zadośćuczynienia w konkretnej sprawie, jak i na jego wysokość.

Przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy wskazać trzeba, że naruszone wskutek śmierci K. W. (1) dobra osobiste powoda w postaci prawa do życia w rodzinie miały jeden z najwyższych ciężarów gatunkowych. Powód w wyniku wypadku z dnia 9 września 2003 roku utracił bliską mu osobę: babcię.

Naruszenie więzi rodzinnych niewątpliwie zasługiwało na wzmożoną ochronę. Jednakże, w ocenie Sądu żądanie powoda nie jest adekwatne do doznanej przez niego krzywdy i ocenić je należy jako wygórowane.

Dobra osobiste powoda co prawda zostały naruszone, ale intensywność jego odczuć psychicznych związanych ze śmiercią K. W. (1) nie jest tak znaczna, by mógł zasadnie domagać się zadośćuczynienia w kwocie 12 000 zł.

Ze wskazanych wyżej relacji powoda i świadków wynika, że K. W. (1) znacząco pomagała powodowi materialnie. Okoliczność ta była wielokrotnie przez samego powoda podkreślana, co w sposób niewątpliwy świadczy o tym, że zmiana sytuacji materialnej wskutek śmierci babci ma istotne znaczenie w tym, jak powód zareagował na utratę bliskim mu osoby. Zdaniem Sądu ma to istotny wpływ na wysokość zadośćuczynienia należnego powodowi.

Sąd uznał, że kwota 5000 zł stanowić będzie odczuwalną powodowi wartość i będzie adekwatna do rozmiaru doznanej krzywdy i negatywnych przeżyć będących konsekwencją utraty babci. Na podkreślenie zasługuje również fakt, że strona pozwana jako propozycję ugodową w sprawie zgłosiła taką samą kwotę. Oznacza to, że ocena pozwanego doznanej przez powoda krzywdy jest zbieżna z oceną Sądu.

Orzekając o odsetkach Sąd uznał, że winna być zastosowana zasada potwierdzona również przez Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 14 stycznia 2011 roku wydanym w sprawie sygn. akt I PK 145/10 (LEX nr 794777) stanowiąca, że zadośćuczynienie, w rozmiarze, w jakim należy się ono wierzycielowi w dniu, w którym dłużnik ma je zapłacić (art. 455 kc), powinno być oprocentowane z tytułu opóźnienia (art. 481 § 1 kc) od tego dnia, a nie dopiero od daty zasądzenia odszkodowania. Dlatego też – zgodnie ze stanowiskiem powoda – Sąd uznał, że należą się mu odsetki ustawowe za opóźnienie w spełnieniu świadczenia od dnia 12 maja 2015 roku, a więc od dnia następnego po dacie odmowy wypłaty świadczenia przez pozwanego.

O kosztach procesu orzeczono w myśl zasady proporcjonalnego ich podziału w zależności od zakresu w jakim stanowiska stron zostały uwzględnione (art. 100 kpc). Żądanie powoda zostało uwzględnione w 41,67% i w takim zakresie pozwany winien pokryć koszty procesu. Koszty te w 58,33% obciążają powoda.

Koszty zastępstwa procesowego ustalono na podstawie § 2 ust. 1 i 2 oraz § 6 pkt. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu. (t. j. Dz. U. z 2013 roku, poz. 490 ze zm.) w związku z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (Dz. U. 2015, poz. 1804).